

Прича – Динко Османчевић

У СУСРЕТ КРАЈУ

Коњи њиште око њега, поскакују, копитима рију по земљи. Кроз прашину, тамо, у подножју планине назире се улаз у Светилиште. Сабље сијевају, штитови звече. Крици рањених и осакаћених таласају бојиштем, а онемоћала тијела земљу натапају крвљу. Једна рука што држаше сабљу, сасијече му најбољег друга. Застаде на тренутак, а онда још један бљесак сабље и раздирући бол...

Зорлан се трже из сна. Мокар од зноја. Овај сан, некада давно проживљен, повремено га прогања као каква авет. У посљедње вријеме, често га сања. Узе гутљај воде из оплетене чутуре. Погледа око себе. Сјенке растиња постале су издужене и чинило се да играју. Повјетарац је доносио свјежину. Пред његовим очима пружа се Света долина. Полупустињско подручје, са остацима насеља, у некада плодним оазама, постепено је прелазило у пјешчану и камену пустош. Са друге стране долине, међу стијенама је улаз у пећину, у древно светилиште ратника, мјесто поклоничког путовања ријетких ходочасника, некада најхрабријих бораца. Његово одредиште.

Посљедњи сунчеви зраци замакоше за хоризонт. Било је вријеме да крене. Његова обућа разноси прах сасушене земље, док корача, вођен звијездама. Присјећа се када је овдје војевао. Чета у којој је био, тада тек приспјела

у долину, сусретала се са колонама израђаваних војника и становника овога краја: женама са уплаканом дјецом, старцима и голобрадим младићима који су са муком вукли претоварене животиње.

Од тог времена, Краљевина Горштака загосподарила је долином и постала чуварем Светилишта. Пораз и ране бољели су, али и вјековима раније вођени су многи ратови за Светилиште. Сачувано је сјећање на страшни рат из времена Велике таме, када су уништени велики градови и све ондашње знање. Одувијек се дивео древним војницима и њиховом јунаштву. Као дјечак са улица Бањског одлазио је на обале Смарагдне ријеке и слушао старе рибаре који су знали бројне легенде из времена Велике таме, а посебно причу о најжешћој бици за Светилиште када су и небо и земља горјели, а челични змајеви на небу играли плес смрти. Он, намјерава се поклонити сјенима тих древних ратника.

Пјешачио је цијеле ноћи. Ријетко је застајкивао. Поново му се вратио онај исти осјећај као пред неку велику битку, немир, који је знао да савлада и жеља за доказивањем која га је узносила. Готово је заборавио на умор. Пред зору је стигао у подножје планине. Међу стијенама, јасније је видио стубове из његових сјећања и снова, улаз у Светилиште! Мјесечев срп још није зашао, а сунчеви зраци грунуше изнад планине и обасјаше долину која је у својој утроби сакрила безбројне кости ратника. Задрхта и спусти се на кољена, готово заплака. Лагани вјетар вијорио је његовом одјећом и дугом сиједом косом. Потпуно се раздаило.

„Ко си ти странче, у одори непријатеља наших!“
тишину пресијече оштар глас.

Тргну се и окрену у тренутку. Угледа крупног мушкарца обријане главе, зрелих година. Горштакчи војник! Прилазио му је охоло.

„Зовем се Зорлан. Био сам војник, као и ти, али сада када је мир међу нашим народима, сломио сам свој мач и долазим као ходочасник.“

„Довољно си стар, као и ја, да си овдје ратовао и крв мојих другова проливао. Храм је само наш! А, међу нама не може бити мира. Завршимо оно што смо давно почели.“

Незнанац баци нож пред његове ноге, а из паса извуче други. Узвикну ратнички поклич и насрну. Зорлан се одбрани својим ранцем, баци се на земљу и дограби понуђени нож. Ћелавац је грмио:

„Распорићу ти стомак и утробу развући по пијеску!“

Осјетио је да сигурност напушта незнанца. Двије језиве сјенке преплитале су се на пијеску. Понеки узвик и уздаси остарјелих ратника. А онда тајац! Мржња у очима једног од њих, претвори се у ужас. Оштрица Зорлановог ножа, клизнула по врату противника. Ћелавац закркља, рукама се ухвати за рану. Крв је обилно текла и незнанац се стропошта на земљу.

Сунце се примакло зениту. Гомила камења, уз једну стијену, прекрила је тијело војника Краљевине Горштака. Зорлан стоји поред и изговара молитву за мртве. То није молитва за једног човјека, већ за све који су икада страдали у ратовима. Његов тужни глас лелуја уз стијене, као уз амфитеатар, и уздиже се ка небу. Моли за мртве на овом мјесту вјечитих сукоба, гдје насеља више нема, нити ће их више икада бити, ни радости и

свирке пастира, ни дјечје игре. Пустиња је све преузела и чини му се да је само смрт господар долине.

Заћута. Мисли га буне, али за њих времена више нема. Он је ратник и дошао је час да се поклони древним јунацима и посљедњи пут покаже своју храброст. Узе поломљене мачеве који су били умотани у везене, ланене тканине. Упути се ка улазу у Светилишту. Код тријема, задњи пут се окрену и погледа долину и небо изнад ње. Потом уђе у мрак храма. Спремљени жижак му је једино видјело док се спушта стрмим ходником пећине, који води до дворане главне војне базе из времена Велике таме. Одложи мачеве у просторији гдје непознати уређаји и даље сијају чудноватом пригушеном свјетлости. Дубоко се поклони костима древних ратника и потом испи припремљени отров. – Јер свако ко икада ступи у ове просторије, због и даље присутне радијације, врло брзо осјети слабост, а данима касније, умире у мукама.

